

розуміння етапів здійснення реінжинірингу, уміння мислити системними і комплексними категоріями, розуміння потреб клієнтів та вимог бізнес-середовища, ретельного діагностування кон'юнктури ринку тощо. У всіх випадках реінжиніринг передбачає зміни, які компанії повинні не лише розуміти, а й трактувати їх економічно доцільними.

Таким чином, нерідко єдиним дієвим виходом чималої кількості вітчизняних підприємств з кризи є зміни, часто радикальні, що зумовлюють необхідність застосування усього спектру інструментарію реінжинірингу. Саме реінжиніринг часто є тим єдиним механізмом, який дає змогу суб'єкту господарювання зробити крок вперед та спрямувати зусилля усіх працівників на розвиток. Будучи однією з ключових тем другої половини 90-х років, реінжиніринг бізнес-процесів залишиться таким і надалі – як в Україні, так і в економічно розвинутих країнах. Особливо це буде актуальним для підприємств, що функціонують на ринках, які динамічно розвиваються, а також для суб'єктів господарювання, що співпрацюють із іноземними партнерами.

Кузьо Н.Є., Косар Н.С.

Національний університет "Львівська політехніка"

ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОСИСТЕМИ В УКРАЇНІ: СКЛАДОВІ, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ

Світові тенденції розвитку інновацій свідчать про появу нових структур - інноваційних екосистем, що сприяють перетворенню знань в інноваційні продукти з використанням організаційних, нормативних, навчально-методичних та фінансових ресурсів. Передумови їх виникнення пов'язані з загостренням екологічних проблем у суспільстві, посиленням ролі системного підходу та інновацій як важливих факторів розвитку підприємств та економіки загалом, активним використанням мережевого укладу, що базується на горизонтальних взаємодіях [1, с. 22].

Основними складовими інноваційної екосистеми є [2, с. 258-260]:

- науково-дослідні організації, інженерно-технічні співтовариства, ВНЗ;
- бізнес, індустрія венчурних інвестицій;
- забезпечуюча інфраструктура (технопарки, бізнес-інкубатори, додаткові сервіси, послуги із захисту інтелектуальної власності, просування інноваційної продукції тощо);
- попит на високотехнологічну продукцію, технології і стартапи;
- законодавче правове поле.

Вітчизняна інноваційна екосистема перебуває у стадії формування, проте повільний її розвиток пов'язаний з певними проблемами (табл. 1).

Таблиця 1

Проблеми формування інноваційної екосистеми в Україні

На рівні держави	На рівні бізнесу	На рівні науки
<ul style="list-style-type: none"> – недосконалість вітчизняної нормативно-правової бази; – відсутність стратегії розвитку високотехнологічних галузей; – відсутність державних програм інноваційного розвитку; – відсутність ефективної системи управління у сфері інновацій 	<ul style="list-style-type: none"> – відсутність розвинутого бізнес-середовища; – небажання вкладати кошти в інноваційні проекти; – слабкість креативної бізнес-культури серед молоді 	<ul style="list-style-type: none"> – низька конкурентоспроможність вітчизняної науки; – проблеми при комерціалізації результатів наукових досліджень; – психологічні бар'єри при залученні наукових установ до інноваційної діяльності

Складено на основі [2, с. 260, 3]

Проте в Україні є значні перспективи для формування та подальшого розвитку інноваційної екосистеми, зокрема існує значна кількість інститутів інноваційного розвитку (12 технопарків, 28 інноваційних центрів, 28 інноваційних бізнес-інкубаторів, 9 центрів науки, інформатизації та інновацій регіонального рівня, Український інститут науково-технічної інформації) [2, с. 260], а перехід на випуск інноваційної продукції зумовить зростання затребуваності результатів науки та інновацій, створення нових, більш привабливих за умовами й оплатою праці робочих місць, що позитивно вплине на розвиток економіки України та її конкурентоспроможність на світовому рівні.

1. Федулова Л.І. *Інноваційні екосистеми: сутність та методологічні засади формування* / Л.І. Федулова, О.С. Марченко // *Економічна теорія та право*. – 2015. – №2(21). – С.21-33. 2. Лановська Г.І. *Інноваційна екосистема: сутність та принципи* / Г.І. Лановська // *Економіка і суспільство*. – 2017. – Випуск 11. – С. 257-262. 3. Сімсон О. *Екосистема інновацій, проблеми та перспективи в Україні* / О. Сімсон [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.slideshare.net/Comedianua/ss-69317234>.

Кулиняк І.Я.

Національний університет “Львівська політехніка”

НЕВИЗНАЧЕНІСТЬ В ОРГАНІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Організація інноваційних процесів відбувається в умовах невизначеності як джерела ризику. Невизначеність впливає на рівень досягнення суб'єктами інноваційних процесів очікуваних результатів. Поряд з іншими видами діяльності, інноваційна діяльність вважається однією з найризикованіших. Так, за даними [1], зі 100 ідей інновацій до етапу комерціалізації доходить 1-2, а у тих, що залишилися, імовірність ринкового успіху становить 25-50 %. Як зазначено у джерелі [2, с. 49], на японських успішних фірмах лише 33 % персональних ідей дійшли до стадії технічного розроблення, 47 % з них – до стадії комерційного розроблення, 56 % з них були випущені у масове виробництво і дійшли до ринку. Тобто частка ідей, цілком реалізованих у масовому виробництві, становить приблизно 8,7 %. При цьому із чотирьох нових продуктів лише один приймається споживачами і успішно реалізується на ринку, тому для успіху нового виробу, вважають японці, треба продукувати не менше 18 нових ідей. Частка впроваджених ідей із усієї їх кількості в цілому по Україні не перевищує 20 % [3].

Особливості організації інноваційного процесу пов'язані з внутрішньо властивою йому невизначеністю. Невизначеність досягнення мети, тобто ймовірність отримання позитивного результату, становить на стадії фундаментальних досліджень всього 5-10 %, збільшуючись на етапі прикладних досліджень до 85-90 %, а в процесі розробок – до 95-97 %. Однак і на пізніх стадіях інноваційного циклу залишається істотною невизначеність часу і витрат, необхідних для досягнення ефекту. Жорстке нормування термінів і витрат зменшує імовірність отримання заданого результату, а регламентація результату і термінів пов'язана з допущенням можливості значної перевитрати коштів [2, с. 85-86].

Невизначеність можна охарактеризувати як повну чи часткову відсутність інформації про можливий стан системи (середовища) чи майбутню подію, що впливає на досягнення запланованого рівня ефективності інноваційного процесу (очікуваних результатів). Невизначеність зменшується в міру проходження до наступного етапу в життєвому циклі інноваційного процесу, при цьому збільшується частка успішних проектів (рис. 1).